

EM2017/15

Michael Rosing

Åbningstale formanden for Naalakkersuisut

Jeg har med stor interesse hørt og læst Formanden for Naalakkersuisut's åbningstale. Generelt vil jeg sige at der er mange positive ting i den, men også en del ting som jeg er uenig i.

Jeg er glad for at formanden for Naalakkersuisut sætter miljøet højt. Jeg er glad for at der kommer fokus på affald, spildevand, og vedvarende energi.

Jeg er også glad for at Formanden for Naalakkersuisut udviser forståelse for at biologien sætter begrænsninger for hvor stor et afkast vi kan tage fra diverse bestande. Ikke mindst lomvjerne og hellefiskene. Jeg håber at Naalakkersuisut er deres ansvar bevidst og gør virkelighed ud af de flotte ord om at bevare lomvier og hellefisk for vores efterkommere.

Her vil jeg påpege at der er en lighed imellem den beskatning man udsætter en dyrebestand for og den beskatning man udsætter sine egne borgere for. Hvis man tager for meget mindsker man den bestand som man ønsker at beskutte. Der er en tendens til først at tænke på hvem der kan betale mere, i stedet for at tænke på hvor vi kan få en større vækst.

Jeg er ganske enig i at den vigtigste byggesten for fremtidens Grønland er uddannelse. Jeg er også enig i målet med at få 70 % af 2015 årgangen skal have en erhvervskompetencegivende uddannelse inden de fylder 35 år. Og jeg er også enig i at digitaliseringen er et vigtigt værktøj i den sammenhæng.

Der hvor jeg måske er mindre enig er i den tendens jeg hører under ordene. Jeg hører en underliggende drøm om at hvis bare vi får nok digitalisering i skolen og i samfundet så skal det nok gå. Jeg hører en ide om at hvis bare vi får større lufthavne så skalturisterne nok komme og så skal vi nok få den indtjening som er nødvendig for at vi kan opnå vores drøm om selvstændighed.

Det vi skal huske er at det er de enkelte elever som skal være i stand til at udnytte den digitale undervisning. Det er den enkelte borger som skal kunne yde mere til samfundet. Og det er det lille firma som skal have visionen om at muligheden for at vokse sig stor og bæredygtig. Spørgsmålet er: Kan de det?

Mange skolebørn lever under sociale forhold der gør det svært for dem helhjertet at deltage i undervisningen. Uden en sammenhængende social indsats nytter nok så mange elektroniske hjælpemidler intet.

Mange der i dag er på overførselsindkomst, eller er beskæftigede i lavtløns jobs kunne arbejde mere, eller arbejde i det hele taget. Men kan det betale sig for dem, eller forsvinder de ekstra penge blot i tilskud som de ikke længere er berettigede til. Den reform af skatte velfærds systemet som vi har snakket om længe, ser ikke ud til at være lige om hjørnet.

Mange erhvervsdrivende sukker efter stabile rammebetingelser. De vil først og fremmest gerne vide at hvis de får succes med deres firma vil de kunne høste frugterne af det hårde arbejde der skal til i enhver opstartsfasen. Men kan de nu det?

Jeg er ikke nødvendigvis uenig i at koncentrationen af kvoteandele i fiskeriet er høj. Og i at det ikke nødvendigvis giver det bedst mulig udbytte til landet. Men jeg er voldsomt uenig i den måde Naalakkersuisut ønsker at løse det problem på. Den omfordeling af kvoter som der lægges op til er ganske enkelt for dyr for samfundet. Ikke bare i tabte indtægter på den korte bane. Ikke bare fordi vi på den mellemlange bane kan forvente et mindre effektivt fiskeri. Men fordi vi på den måde sender et signal til alle iværksættere, og alle udefrakommende investorer, om at de grundlæggende rammebetingelser for at drive forretning i Grønland kan blive ændret efter et politisk godt befindende. Hvem tør nu investere stort i Grønland?

Formanden for Naalakkersuisut nævner også arbejdet imod selvstændighed i sin tale. Jeg er fortrøstningsfuld ved den måde han siger at arbejdet skal foregå i et tempo hvor landet kan følge med. Så langt er vi enige. Jeg er også enig i at vi skal have en mere selv bærende økonomi før selvstændighed kan komme på tale. Men jeg er ikke enig i målet. Der er til dato ingen der har kunnet forklare mig hvorfor det er så vigtigt med selvstændighed.

De fleste taler om frihed. Jeg er en stor tilhænger af frihed, men når jeg siger frihed mener jeg den personlige frihed til at leve det liv man ønsker for sig selv. Den langt mere abstrakte frihed som selvstændig nation er jeg ikke imod. Men den må ikke stå i vejen for den personlige frihed.

Vi bliver aldrig helt frie som land. Det er der ikke noget land i verden der er. Vi vil for altid være en lille brik i et stort spil. I det spil står vi os bedre som en del af rigsfællesskabet.

Ud over de mere taktiske og økonomiske overvejelser, så har vi både en historisk tilknytning og uendeligt mange familiemæssige tilknytninger til de andre dele af rigsfællesskabet som jeg ikke er villig til at bryde for et abstrakt frihedsbegreb.

Tak for jeres opmærksomhed.